

လေးယောက်

**သေနတ်ကျည်ဆန်
သားကျော်** အပါအဝင်

မုဆိုးနှင့်သားကောင်ဝတ္ထုတိုများ

နတ်လူပျိုတောနှင့် ကျွန်တော်တို့

[၁]

တောတောင်တို့ ဟူသည် ကား ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကဲ့သို့ပင် မာယာများ တတ်သလို ကျက်စားရာသားကောင်များကလည်း သူတို့ သဘာဝအတိုင်း စရိုက်လက္ခဏာများက ရှိနေကြပြန်သေးသည်။

ထန်းလျက်အရည် (ဦးရည်) ကကောင်းသလို လိုက်ဖက်ညီသည့် အမြည်းကမရှိ။ ယခုအချိန်ထိတိုင် (ငှက်နဲ့ ကြက်)ကလေးတစ်ကောင်ကို မျှပင် ပစ်ခတ်လို့ မရကြသေးသည့် အတွက် အိမ်မှ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ‘ငါးခြောက်ထောင်းကြော်များ’ ပင် ကုန်သွားပြီမို့ ‘ဇေရစ်ရိုး’ကိုပြုတ် လျက် လှီးဖြတ်ကာ ဆားဖြူး၍ အမြည်း လုပ်နေကြသည် မှာ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပေပြီ။ မတတ်နိုင်။ ပစ်ခတ်လို့ မရက ယခုကဲ့သို့ အငတ်ခံခဲ့ရပေါင်းများ လို့ ရိုးနေပေပြီ။

အနီးရှိ ဝိုင်းထိုင်နေကြသော အဖွဲ့သားများအား စကားမပြောချင်။ တဲစခန်းအတွင်းရှိ ဝါးလုံးတိုင်ကို ကျောမှီရင်း အရက်ကိုသောက်ကာ သားကောင်တို့ ၏ စရိုက်သဘာဝများကို တွေးတောနေလိုက်မိသည်။

သတ္တဝါတိုင်း သူတို့ တွင် ကျရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ကြရန်အတွက် ကာကွယ်ဖို့ ကို သူတို့ သဘာဝအလျောက် အလိုလို သိရှိနေကြသည်။ သတ္တဝါတို့ ၏ အကျင့်စရိုက်တို့ ကလည်း ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ အင်အားကြီးသောအကောင်က အင်အားငယ်သောအကောင်ကို လိုက်လံကိုက်သတ်စားသောက်တတ်ကြသဖြင့် သားကောင်ငယ်များက မြက်ပင်တို့ ကြား ရပ်ဖျက်နေထိုင်ကြပုံ၊ ရာသီဥတုပြောင်းလျှင် အရောင်ပါ လိုက်ပြောင်းတတ်ကြပုံ၊ သစ်ပင်၏ ပင်စည်လုံးတွင်

ကပ်လျက် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တတ်ကြပုံ၊ တုတ်ချောင်းတွင် နားနေရင်း ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တတ်ပုံဖြင့် ကာကွယ်တတ်ကြသည်။ ။

ကျောက်စရစ်ခဲလုံးများ အကြား စုပုံ၍ ဥချတတ်သော တလိုင်းငှက် မျိုး၊ ရွံ့နွံများ ၊ မြက်ပင်ကိုင်းပင်တို့ အကြား ၎င်းတို့ ၏ နှုတ်သီးကိုထောင်လျက် အထက်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေတတ်ကြသည့် ချုံတိုးမျိုးလိုအကောင်မျိုး၊ အစိမ်းရောင်ရှိ သစ်ရွက်များ အပေါ်တွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေတတ်ကြသည့် ဖားနှင့် မြွေမျိုး၊ အန္တရာယ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးတော့မည် ဆိုပါက မြေပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် နေတတ်ကြသည့် မြွေပွေးလိုအကောင်မျိုး။

ယုတ်စွအဆုံး ... အရောင်အဆင်းနှင့် လိုက်ဖက်သောတောများ အတွင်း ဝပ်ဆင်းလျက် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တတ်ကြသည့် ချောင်းတလိုင်းငှက်မျိုး၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့ အတွင်း ဝပ်ဆင်းလျက် ရုပ်ဖျောက်နေတတ်ကြသည့် ခရုစုပ်လိုငှက်မျိုး၊ သမင်ငယ်လေးများ ဆိုကလည်း အရေးကြုံက ရောက်ရှိရာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပင် ငြိမ်သက်စွာဝပ်ဆင်းနေလိုက်ကြခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်တတ်ကြ၏။ တချို့က သစ်ရွက်တို့ အကြိုအကြားတို့ မှ ထိုးထွက်လာကြသည့် နေပြောက်တို့ နှင့် ရောထွေးကာ ကိုယ်ပျောက်နေတတ်ကြသည်။ ။

အမှတ်တမဲ့ဆိုပါလျှင် သူ့ကို မမြင်တွေ့နိုင်ကြပေ။

ငပြောက်(ခ) သစ်ဆင် (ခ) ကျားသစ်နှင့် ဝါးရောင်ကြောင်ပြောက်ကြီးတို့ သည် သူတို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အပြောက်အမွမ်းတို့ နှင့် ရောပြွမ်းသောသစ်ရွက်တို့ ၏ အကြိုအကြားရောထွေးလျက် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တတ်ကြသည့် အသိကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသူများ မို့ ထိုသားကောင်တို့ ၏ စရိုက်သဘာဝများကို အ

တန်ငယ်နဲ့စပ်အောင်သိထားကြသော ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် ယခုတွေ့ ကြုံလိုက်ရသော ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြပ်နှံတော့ တစ်မျိုးဖြစ်ရပြန်သည်။ ။

“မောင်ယဉ်ကြိုင် ... မင်းတို့ နယ်မြေရဲ့ အထာလေးတွေကို ဆောင်ရ န်ရှောင်ရန် ပြောပါဦးကွ။ ဟင်းငတ်ရုံတင်မကဘူး ငှက်နဲ့ ကြက်တောင် ပစ်လို့ မရဘူး။”

စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်နှင့် မို့ ရွာခံမုဆိုးယဉ်ကြိုင်ကို မကျေမ ချမ်းနှင့် မေးလိုက်တော့...

“ဟုတ်တယ် ... ဘိုလေးရဲ့ ။ မနက်ကပစ်လိုက်ရတဲ့ ဝက်အတွက် စိတ်မရှင်းဘူးမို့လား။”

“အေးကွ ...။ ဒီအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဘူးတော့ ခြောက်တယ် မှောက်တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ တခြားတောတွေမှာ အခုလိုလမိုင်းမတင်သေးခင်ပစ်တာတောင် ခုလိုမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ငါတို့ ဆက်မပစ်တော့ဘဲ ပြန်ကြရင်ကောင်းမလားလို့ ”

ဘကြီးကောင်းက ကြားဝင်ပြောလိုက်သလို ဉာဏ်ကျယ်၊ အာလူး၊ မွန်၊ ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ က မောင်ယဉ်ကြိုင်ပြောလာမည့် သူတို့ တော၏ စရိုက်သဘာဝကို နားစွင့်နေကြသည်။ ။

“ဒီတောကိုအဘတို့ ဘယ်လိုသိထားသလဲ”

“အေး ... တို့ က နတ်လူပျိုတောလို့ သိထားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်အဘရဲ့ ။ အများကတော့ နတ်လူပျိုတောလို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ သုံးမည်ရတောပါ”

“ဟေ ... သုံးမည်ရတော ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုသုံးမည်ရလဲ ပြောပါဦး”

“အဘတို့ သိထားတဲ့ နတ်လူပျိုတောနာမည်အပြင် တောရုပ်ဆိုး အမည်နဲ့ ရွာဆိုးကြီးအမည် နှစ်မျိုးရှိသေးတယ်”

“ဟ ... ဒီလိုနာမည်သုံးမျိုး ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲ”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုသုံးမည်ရနာမည် ဖြစ်ရတယ်လို့ တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်တော်သိပြီး တကယ်ဖြစ်နေတာက ဒီတောမှ အမဲပစ်တော့မယ်ဆိုရင် သူနယ်နိမိတ် အတွင်းမှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာရမယ်။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ပြောလေ သားကောင်ရလေပဲ”

“ဟေ ...”

ဒီတစ်ခါတော့ တအံ့တဩအဖြစ်နှင့် ကြားဝင် ‘ဟေ’ လိုက်ရသူက ကျွန်တော်ရယ်ပါ။ မနက်ပိုင်းက ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ချက်ကောင်းကိုချည်း အပိုင်ပစ်ခတ်လိုက်ပြီး မြေပြင်တွင် ဘေးတိုက်လဲကျသေဆုံးတာ ကိစ္စပြတ်ပြီဟု ထင်နေတုန်း ထ၍ ပြေးထွက်သွားသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အလန့်အထိတ်အသွင်နှင့် နှုတ်မှ ‘ဘုရား ... ဘုရား’ ဟု ယောင်၍ တလိုက်မိခြင်းကို သတိတရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ပင်။

“အဲသလို အယုတ္တအနတ္တပြောပြီး သားကောင်ရဲ့ အင်္ဂါစုံနဲ့ ပသတင်မြှောက်မှ နတ်လူပျိုက ကြိုက်တယ်ခင်ဗျ”

“မင်းတို့ တောက နတ်လူပျိုကလည်း တို့ အရပ်က ကြာမြင့်အတိုင်း ပါပဲလား။ အင်္ဂါစုံဆိုတော့ အထီးဆိုရင် ဟိုဟာပါထည့်တင်ရသလား။ တကယ်လို့ သားကောင်ကအမဆိုရင်ကောအင်္ဂါစုံ ပဲလား”

ဉာဏ်ကျယ်က မူးမူးနှင့် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သလို လူငယ်အုပ်စုတို့မှာ ကြားဝင် နောက်ပြောင်နေလိုက်ပုံက ...

“တကယ်လို့ ရလိုက်တဲ့ သားကောင်က ဂန်ထူးလိုယောက်ျားလျာလို

သားကောင်မျိုး ဆိုရင်ကော ဘယ်ဟာကို တင်ရမှာ လဲ ... ယဉ်ကြိုင် ”

ကုလားကြီးသန်းညွန့်အမေးကြောင့် မွန်နဲ့ အားလူးတို့ က ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ငါတို့မေးမလို့ ။ လူ့အကြံ
ကုလားဦးသွားတယ်”

လူငယ်များက အထက်ပါအတိုင်း
ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်နေလိုက်မှုကြောင့် ရွာခံ မုဆိုးယဉ်ကြိုင်မှာ
ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ မျက်လုံးကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေပြီမို့မူးနေ
ကြသောကြောင့် ကြာလျှင်ပိုဆိုးလာတော့မည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် ဝင်ထိန်း
လိုက်ရပေတော့သည် ။

“ကဲ ... ကဲ တော်ကြတော့ကွာ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တစ်ခု
ခုတော့ စဉ်းစားလိုက်ကြရအောင်။ အနားယူကြတော့”

မောင်ယဉ်ကြိုင်က အမူးလွန်နေသဖြင့် ခေါင်းငိုက်ကျသွားသည် ။
ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ်ပေါ် ခေါင်းချလိုက်ရင်း
သုံးမည်ရတောအကြောင်းကို စဉ်းစားနေစဉ်အတွင်း မူးမူးနှင့် မောင်ယ
ဉ်ကြိုင်အသံ ပေါ်လာသည် ။

“ဒီတောမှာ ပစ်မယ်ဆိုရင် မဟုတ်တာမှန်သမျှ လုပ်ဗျာ။ ပြောဗျာ”
တဲ့ ။

နတ်လူပျိုတော (ခ) ရွာဆိုးကြီး (ခ) တောရုပ်ဆိုး။

နာမည်သုံးမျိုးလုံးက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်သာ။ ဆန်းသလို
ကြမ်းလည်း ကြမ်းသည် ။ ပဲခူးရိုးမအတွင်း ကတက်မြောင်စခန်းနှင့် တံ
ပိုးတန်း၊ တဲငယ်တစ်တယ့်နှစ်လုံးမျှရယ်သာ။ ရိုးမကြီးအတွင်း
ဝင်ထွက်ကြရာတွင် တစ်ထောက်နားစခန်းဖြစ်သည် ။ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီး

၊ စိမ့်ကြီး မြိုင်ကြီးမို့ သားကောင်ပေါင်းစုံတို့ ခိုအောင်းသည် ။

တောတို့ ၏ အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း တောကြမ်းသည် ဟု ဆိုသဖြင့် မုဆိုးများ ရှောင်ကြသည် ။ စခန်း၏ နယ်နိမိတ်ကို ပိုင်စိုးတော်မူသော နတ်မကြိုက်က ပစ်ခတ်ပြီးလို့ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော သားကောင်က ရုတ်ခြည်း အသက်ဝင်လှုပ်ရှားကာ မုဆိုးကိုပြန်အန္တရာယ်ပေးသည် ။ နေရာမှ ထပြေးသည် ။ ရက်အတန်ကြာတော့မှ ထပြေးသောနေရာတွင် ထိုသားကောင်ကိုပြန်တွေ့သည် ။ သို့သော် ပုပ်ပွနေသဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမဝင်တော့ဟု ဆိုကြသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ လဲကျသေဆုံးနေပြီဖြစ်သော သားကောင်က ရုတ်ခြည်းခေါင်းထောင်၍ နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုခါကာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးရဲရဲတို့ နှင့် ပစ်ခတ်သောမုဆိုးကို ပြန်ရန်မူသဖြင့် မုဆိုးငလုတင် အသက်ပျောက်ခဲ့ဖူးသည် ဟူ၍ လည်း ဆိုကြပြန်သည် ။

တစ်ခါကလည်း လမ်းစပျောက်နေသော မုဆိုးတင်သိန်းတစ်ယောက် ခရီးပန်းလွန်းသဖြင့် သစ်ရိပ်အောက် နားနေအပန်းဖြေနေရင်း အမှတ်မထင် ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိသော မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ အလှတွင် ယစ်မူးတိမ်းညွတ်လိုက်ကာ ရွာသို့ပြန်မလာနိုင်သဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ စပါးကြီးငွေ့တစ်ကောင်၏ မျိုထားခြင်းကို ခံရပြန်သည် ဟု လည်း ဆိုကြပြန်သည် ။

ထို့အတူ ပစ်ခတ်လို့ ရရှိထားပြီးသော သားကောင်(ချေ) ကို ထမ်း၍ ပြန်လာသော မုဆိုးချောင်ကြီး(ချောင်ကြီးဗွေနှင့် မို့)ခေါ်သူကိုလည်း အကောင်အထည်မမြင်ရသော အရာတစ်ခုက ပန်းထက်မှ ကိုင်ဆွဲမယူထားသဖြင့် ထမ်းပိုးလာခဲ့သော သားကောင်များ လေထဲတွင် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည် ။

မုဆိုးလုပ်သူက ဘာမှန်းမသိသော ထိုအရာကို ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ပါလာသောသေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်တော့မှ မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျလာတော့ သည်။ သူနေထိုင်ရာ တဲအိမ်ဆီသို့ ချောမောစွာ ပြန်ယူလာနိုင်သည် ဟု လည်း ဆိုကြပြန်သေးသည်။

တောသူတောင်သားများ တို့ အဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော ဖြစ်ရပ်များ စွာတို့ ကို စုပေါင်းကောက်ချက် ဆွဲလိုက်တော့ နတ်လူပျိုတောနယ်နိမိတ်အတွင်း ဆဲနိုင်ဆိုနိုင် အယုတ္တအနတ္တများ ပြောလျှင် နတ်လူပျိုကြိုက်သည်။ သူကြိုက်လျှင် အပေးအကမ်းရက်ရောသည် ဟု လူသိများ လာသည် ဟု သတိတိ။

“ကိုင်း ... ဘယ်လိုသဘောရကြလဲ။ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ပြန်ကြမလား ... ပြောကြပါဦး။”

အားလုံး အိပ်စက်အနားယူကြရာမှ နိုးလာကြပြီမို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ခြင်းကို ကုလားကြီးသန်းညွန့် (ခ) ဘာဘူက ...

“နေပါဦး ... ဘိုလေးရဲ့ ။ ခင်ဗျားတို့ မှာ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်မို့လား ။ ဘာတဲ့ လူကြမ်းရင် နတ်ကြမ်းမခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလေ”

အိပ်ရာမှ နိုးထလာသော်လည်း အရှိန်ပြေသေးဟန်မတူသော ကုလားကြီးသန်းညွန့်စကား ကြောင့် အာလူးက ...

“အေးလေ ... အဲဒီစကားပုံနဲ့ ခုဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဟ ... ဆိုင်သမှ သိပ်ဆိုင်၊ ကွန်ဖရန်တေးရှင်းလေ”

ကုလားကြီးသန်းညွန့်(ခ)ဘာဘူ ဘာကိုပြောနေသည် ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက် ပြီမို့ ...

“ဒီနည်းကို မသုံးချင်ပါဘူး ဘာဘူရယ်။ တစ်ဦးဦးဒုက္ခဖြစ်ရင် ကျွန်

တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူးလေ အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ကျွန်တော်က တားလိုက်သော်လည်း သူကလက်နှစ်ချောင်းထောင် လျက် ပြောလိုက်ပုံက...

“ဒီမှာ ... ဘိုလေး၊ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ ပြန်ကြမလား ... မပြန်ရင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြဖို့ ပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပုံက သူတောကိုဝင်မိမှ တော့ သူ့အကြိုက်ကိုလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ကြည့်ချင်တယ်။ သိရအောင်ပေါ့”

ကုလားကြီးသန်းညွန့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သည်။ လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည့် ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အားလူးတို့က သူတို့ ထက်ကြီးသော ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်နှင့် ဘကြီးကောင်းတို့ ၏ သဘောထားကို စောင့်စားနေကြတုန်း ...

ထိုစဉ် ဘကြီးကောင်းအသံက လွှမ်းမိုးသွားသည်။

“အဲဒါ ... အားလုံးရဲ့ ဆန္ဒပဲကွ။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်သိရအောင် စမ်းချင်သပဆို စမ်းလိုက်ကြ။ ဒါပေမဲ့ အရက်ကိုတော့ ဆက်မသောက်ကြနဲ့။ သေနတ်ကိုင်သူတွေအဖို့ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဘယ်လို သဘောရကြလဲ”

ပြောနေရင်းမှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လာသည် မို့ ...

“ကဲ ... ဒီတော့ကိုရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဟုတ်မဟုတ် စမ်းကြည့်လိုက်ကြရအောင်။ နတ်လူပျိုအကြိုက် ပြောနိုင်တယ်။ သေနတ်ကိုင်သူတွေ အရက်မသောက်ကြနဲ့ တော့”

တောင်စွန်းရွက်ကို ကတော့ထိုးလျက် အထဲသို့ ထမင်း၊ ထန်းလျက်၊ လက်ဖက်၊ ကြက်ဥကိုထည့်ကာ ကညင်ပင်ကြီးအောက်ခြေ မြစ်ဆုံပိုင်းတွင် ထိုးစိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမီးညှိ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ကို မီးထွန်းကာ ပုလင်းထဲမှ အရက်ကို ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပြီး ထိုအနီးတွင် စိုက်ထူချထားလိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် ရွာခံမုဆိုးယဉ်ကြိုင်က ပုဆစ်တုပ် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ ပွစိစိနှင့် ဆုတောင်းနေသည် ကို ရပ်ကြည့်လျက်နေသော ဉာဏ်ကျယ်က စိတ်မရှည်စွာနဲ့ အနီးသို့တိုးကပ်ရင်း ဝင်ရောက်ပြောလိုက်ပုံက ...။

“တောတစ်ထောင်၊ တောင်တစ်ရိုးမှာ လ”

“တောတစ်ထောင်၊ တောင်တစ်ရိုးမှာ လ နတ်မ၊ တွေလည်ကာပိုးပါတဲ့ ... အိုဗျ ... နတ်နွားသိုးကြီးရေ။ အသင်နတ်လူပျိုသိုးပိုင်နက်အတွင်းသို့ ဘကြီးကောင်းဦးစီးသော အမဲပစ်အဖွဲ့ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့် ရောက်ရှိပြီး ငါးရက်တိုင်တိုင်အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နဲ့ မတ်တတ်ကတုံး ဗုန်းဗုန်းလဲကြရတော့မည့် အခြေတွင် ရောက်ရှိနေပါသည်။ သင်နတ်မင်းကို ကောင်းနိုးရာရာများ နှင့် တင်ပါတယ်၊ မြှောက်ပါတယ်၊ ကြွရောက်သုံးဆောင်တော်မူပါ ခင်ဗျား”

“အမှားပါရင် ကိုးပြစ်ရှိလည်း ကျေပါ၊ ဆယ်ပြစ်ရှိလည်း ကျေပါ။ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်၊ အရက်များ နဲ့ တင်ပါတယ်။ တပည့်များ ပစ်ခတ်ကြတဲ့ အခါ မမှောက်ပါနဲ့၊ မမှားပါနဲ့၊ မခြောက်ပါနဲ့၊ မလှန့်ပါနဲ့

နတ်နွားသိုးကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမဲသားကောင်များ ထဲမှ ဆိုဆုံးမ၍ မရ

သော ချိုကိုးနားရွက်ပဲ့၊ မြီးလိမ်ဖင်စောင်း၊ ငမိုက်သားများကို တပည့်များအား ပေးသနားတော်မူပါခင်ဗျား ၊ လမ်းသွားရင် ကန့်လန့်ခံ ပါစေ ၊ ဒိုင်းခနဲပစ်ရင် ဗုန်းခနဲလဲပါစေ၊ ခြေတော်ကို ချုပ်ပေးပါ၊ လက် တော်ကိုလည်း ချုပ်ပေးပါ၊ မျက်စိကိုမှိတ် နားကိုပိတ်ပေးပါ၊ လွယ်လင့် တကူရအောင်လည်း မစတော်မူပါ နတ်လူပျိုနတ်နွားသိုးကြီး ...ခင်ဗျား ”

ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုတောင်းခံပြီးခွက်ထဲမှ အရက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အနည်းငယ် စွန့်ကြဲလိုက်ပြီး သူ၏ ပါးစပ်တွင် တွေ့လျက် ဂွပ်ခနဲ မော့ချ လိုက်သလို ပုလင်းအတွင်းကျန်နေသော အရက်တို့ ကို ကျွန်တော်တို့ အား လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်စီမျှ၍ သောက်လိုက် ကြပေသ ည် ။

မှတ်ချက် ။။။ ထိုလက်ကျန်အရက်ကို မသောက်လျှင် တပည့်ခံခြင်းမ မည်သည့် အတွက်

အနည်းငယ်သောက်ရသည် မှာ ထုံးစံပင်။

ကြက်ဥကိုခွဲလျက် အနှစ်လုံးအတွင်းမှ ပြချက်အရ မောင်ယဉ်ကြိုင် လှမ်းပြောလိုက်ပုံက ...

“သားကောင်ရမယ့် ပြချက်တွေကတော့ တအားပဲဗျို့”တဲ့ ။

သေနတ်က ခြောက်လက်မို့ စည်းစောင့်သူက ခြောက်ဦးပင်။ သား ကောင်များ ရှိနိုင်မည်ဟု ယူဆသည့် သစ်ကြီး၊ မြိုင်ကြီးများ ထူထပ်ရာ သားကောင်တို့ ခိုအောင်းနိုင်မည့် ဝင်လမ်းထွက်လမ်းတို့ ကို တစ်ဖြတ်ပြီးတစ်ဖြတ် ရွာခံမုဆိုးယဉ်ကြိုင်အကူအညီနှင့် စည်းချအပြီး တောမောင်း၊ တောခြောက်ကြမည့် သူများ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ဆိုင်း နေလိုက်သည် ။

သေနတ်ဇက်ကိုချိုးကာ ဘယ်ပြောင်းတွင် (၉)လုံးကျည်၊ ညာပြောင်းတွင် (၆)လုံးကျည် နှစ်တောင့်ကိုထည့်ပြီး သစ်ပင်ထက်မှ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေလိုက်မိသည်။ ။

“ဟေး ... ဟေး ... ထွက်ဟ ... ထွက်ဟ ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဂူး ... ဂူး ...”

တောခြောက်သံ၊ တော်မောင်းသံ၊ ခွေးလိုက်သံတို့ ကို စတင်ကြားလိုက်ရပြီမို့ ကိုင်ထားသော သေနတ်၏ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို အသာအရှေ့သို့တွန်းပို့ရင်း သားကောင် ထွက်လမ်းကို ပြောင်းတန်းထားလိုက်သည်။ ။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း...”

ဆက်တိုက်ပင် သေနတ်ပစ်လိုက်သံတို့ နှင့် အတူ ချုံတိုးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ဘာကောင်ဖြစ်မည်မှန်းကိုတော့ မသိရသေး။ ချုံတိုးသံကြီးက မသေးလှ။ ပြေးလမ်း၏ ဟိုဘက်တွင် သစ်ရိုင်းတော နှင့် ချုံနွယ်တောကို ဦးတည်နေပုံရသည်။ ။

အရှိန်နှင့် တိုးထွက်လာသောသားကောင်သည် ကွက်သာဖြတ်ပါမှ ဟိုမှာ ဘက်ဆီတွင် ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်မို့ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်စဉ်အတွင်း သားကောင်သည် တစ်ရှူးထိုး ဖြတ်မပြေးဘဲ တုံ့ခနဲရပ်လျက် ဘေးဘယ်ညာကို ကြည့်နေစဉ် ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်ပေတော့သည်။ ။

“ဒိုင်း ...”

သေနတ်၏ ညာဘက်ပြောင်းအတွင်း (၆)လုံးကျည်၏ ပေါက်ကွဲသံကြီးက ရိုးမတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည် နှင့် အတူ နေ

ရာတွင် ပင် လူးလိုမ့်ရင်းပတ်ချာလည်နေစဉ်အတွင်း နောက်တစ် ကောင် တိုးထွက်လာပြန်ပြီမို့ သေနတ်၏ ဘယ်ပြောင်းအတွင်းရှိ (၉)လုံးကျည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်သွင်းလိုက်ပေသည်။

သားကောင်သည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက် မြေပြင်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည် နှင့် အတူ ဘေးတိုက်လဲကျ ငြိမ်သက်သွားပေသည်။ ဦးဆုံးပစ်လိုက်သော သားကောင်မှာ ဝက်တောင်းကြီးဖြစ်ပြီး နောက်ပစ်သော သားကောင်မှာ ဒရယ်ဖြစ်သည် ကို တွေ့လိုက်ရ ပေတော့သည်။

တောခြောက်သူများ နှင့် ခွေးများ ရောက်လာကြပြီမို့ သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ...

“ဟန်ကျလိုက်တာ။ တစ်တောပဲမောင်းရသေးတယ်။ ငါးကောင်ရနေပြီကွ”

တောမောင်းသူတို့ ၏ အားရဝမ်းသာစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိပေသည်။ သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့မို့ တစ်နေရာ(တစ်စည်း)ထဲတွင် ယခုကဲ့သို့ ငါးကောင်ရလိုက်ခြင်းသည် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ရှိသည့် ကိစ္စမျိုးမို့ ရရှိထားပြီးသော သားကောင်တို့ ၏ အင်္ဂါအစုံနှင့် နတ်လူပျိုအကြိုက် တင်မြှောက်ပသရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ဖို့ အတွက် ရရှိထားပြီးသော သားကောင်များကို ထုခွဲကာ ရှေ့နောက်မျှထမ်းကြရင်း စခန်းရှိရာဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

။

လေးမောင်